

ЕЖЕДНЕВНА МОЛИТВА НА СВ. ФИЛАРЕТ МОСКОВСКИ

Господи, аз не зная какво да искам от теб.

Ти Едничък знаеш, какво ми е потребно.

Ти ме обичаш повече, отколкото аз умея да обичам себе си.



Отче!

Дай на Твоя раб това, което аз сам не умея да искам.

Не дръзвам да прося нито кръст, нито утеха – само стоя пред Теб.

За Теб сърцето ми е открито.

Ти виждаш моите нужди, които самият аз не съзнавам.

Виж и постъпи с мен според Твоята милост:

накажи ме, изцели ме, смири, въздигни ме.

Благоговей и безмълствувам пред Твоята свята воля

и пред Твоя непостижим за мен промисъл.

Готов съм на саможертва, предавам се всецяло на Тебе.

Нямам друго желание, освен да върша Твоята свята воля.

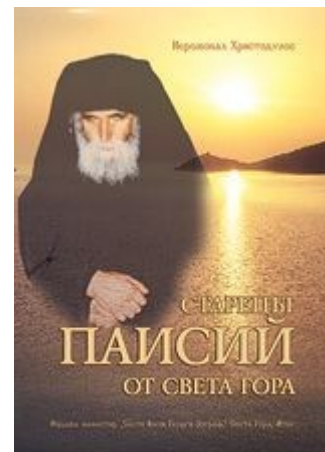
Научи ме да се моля. Сам в мене се моли.

Амин.

Източник: pravoslavieto.com

ИЗКУШЕНИЯ ПО ВРЕМЕ НА ПРАЗНИЦИ

- Отче, защо обикновено на празниците се случва някакво изкушение?



- Не знаеш ли? На празниците Христос, Света Богородица, светиите имат повод за радост и черпят, раздават благословии, духовни подаръци на хората. Както родителите черпят, когато децата им празнуват, или царете даряват амнистии, когато се роди някое царско чедо, така и светиите черпят. При това радостта, която те дават, е дълготрайна и душите получават голямо утешение и полза. Затова дяволът, понеже знае това, предизвиква изкушения, за да се лишат хората от Божиите дарове и да не се радват на празника, нито да получат полза от него. Например понякога в семейството, когато всички се готвят да се причастят на някой празник, изкусителят предизвиква свада помежду им и не само че не се причастяват, но и на църква не отиват. Дангалакът устройва така нещата, че да се лишат от цялата Божия помощ.

Това се забелязва и в нашия, монашеския живот. Често пъти дангалакът, понеже знае от опит, че ще получим духовна помощ на някой празник, в същия ден, или още от навечерието, предизвиква някое изкушение - нали е изкусител - и разваля цялото ни настроение и разположение. Може примерно да ни вкара в спор с някой брат, а след това ни внушава печал, разстройва ни душевно и телесно. По този начин не ни оставя да получим полза от празника чрез радостта на славословието. Когато обаче добрият Бог види, че не ние сме дали повод, а това се е случило само поради завистта на лукавия, тогава ни помага. А още по-голяма полза получаваме, когато смирено поемем вината върху себе си и не обвиняваме не само брата си, но дори и доброненавистния дявол, защото това му е работата - да предизвиква скандали и да сее злоба, докато човекът като образ Божий трябва да сее мир и доброта.

Автор: Св. Паисий Светогорец

Източник: За семейния живот - Слова, том. 4

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 27.06.2015

На 27.06.2015 отбелязваме паметта на:

Св. преп. Сампсон- Странноприемец

Житие на Св. преп. Сампсон- Странноприемец

[ЖИТИЕ НА СВ. ПРЕПОДОБНИ САМПСОН СТРАННОПРИЕМЕЦ – 27062015>Житие на Св. преп. Сампсон- Странноприемец](#)

ЗА МОЛИТВАТА И НЕЙНИТЕ ПЛОДОВЕ

1. Какво представлява молитвата, каква трябва да бъде тя и какви са плодове и?

Молитвата е основното средство, което съединява разумните същества с техния Създател Бога. И в новия живот тя ще бъде тяхно основно занимание и задължение.



Молитвата е непосредствена връзка и постоянно средство за общуване на ангелите и хората с Бога.

Молитвата е изход от нашите тленни окови в безкрайното, тя ни извежда извън жалките предели, в които сме ограничени, и ни дава усещане за безграничното и свръхестественото.

Изчезват пространството, мястото, образът и ние усещаме действието на Божествените свойства. Ако пожелаем и да опишем природата и същността на този свръхестествен дар, разбираме, че този труд превъзхожда силите ни. Ще се ограничим само с описание на това, как действат в нас нейните резултати и плодове.

Този Божествен дар за тварните същества е толкова величествен, че и Самият Дародател е прибегвал към молитвата, докато е пребивавал в нашия тленен свят. Апостол Лука съобщава, че Господ прекара цяла нощ в молитва към Бога (Лук. 6:12).

Понякога молитвата Му е била под формата на изповед, понякога – като особено пламенно моление или благодарение и прошение към Началника на Световите, Отца. С това Господ е искал да покаже необходимостта и значението на този най-велик дар. Отче, благодаря Ти, че

Ме послуша (Иоан 11:41), Отче Светий! опази ги в Твоето име, тях, които си Ми дал... опазих, и никой от тях не погина, освен погибелния син... И не само за тях се моля, но и за ония, които по тяхното слово повярват в Мене (Иоан. 17:11, 12, 20).

Най-добрият и потресаващ пример е гетсиманската молитва, в която Той на три пъти умолява Отца, след като действително е приел на Себе Си изцелението на целия свят.

Накъдето и да обърнем вниманието си – от момента на създаването на тварите и след това – молитвата присъства навсякъде. По този начин молитвата е връзка и единство на всички твари с Бога и Твореца, и тяхна проекция във вечността.

Молитвата е толкова сродна на разумните същества, че в случаи на необходимост, и особено в моменти на опасност, тя започва от само себе си да привежда в движение членовете им.

Тя е най-съвършеният инструмент, който дава на тварта, и на човека особено, възможност за действително общение с неговия Създател. С нейна помощ човекът може да моли и да получи необходимото, да повлияе за изменение на наказанията, които Божието Правосъдие му налага, да получава преизобилно благословение, да узнава това, което не знае, да указва подкрепа на ближните, като умолява Бога за това, и въобще, чрез молитвата човек може да стане участник на много свойства на нашия Бог и Отец.

Впрочем да се опише резултатът и превъзходството на добродетелта, наречена молитва, над останалите, е невъзможно. Елате тогава всички вие, отрудени и обременени, обитаващи това място на общо изгнание, в лоното на майката на добродетелта – молитвата, и тя ще ви даде повече покой, отколкото сте очаквали или молили.

2. Какво представлява умната молитва, защо се нарича така и как да я придобием?

Молитвата, макар и по своята природа да е една, има, както се вижда от историята, различни образи и видове. На тези добродетели на добродетелите се дават различни названия, които въпреки това носят един и същ смисъл, а думата “молитва” е само по-общото название.

В зависимост от целите и поради това – от начина, по който се извършва, тя се нарича моление, молба, възвание, обръщение и даже вопъл – ако към това ни принуждава неотложна необходимост. Молитвата в състояние на сегашното ни изгнание е не само задължителна, но и необходима, в което ни уверява Сам Господ, казвайки: *без Мене не можете да вършите нищо.* (Иоан. 15:5). Възможно е да съдействаме на Господа за нашето собствено спасение, като следваме евангелските слова: *Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори* (Мат. 7:7). На правилна молитва ни учат светите отци, които сами са били нейни деятели и са се сподобили да придобият нейните дарове и милости. Всяко обръщане и извисяване на ума към Бога, е молитва. Колкото по-спокойно и внимателно се извършва, толкова по-голям плод принася.



Най-разпространеният начин за молитва при християните е песнопението в храмовете по специални служебни книги; друг начин за молитва – насаме или с двама-трима други души – е да се използват молитвите на различни свети отци или псалмите на Давид.

Още един начин – доста разпространен – е напълно уединената молитва с внимание и съсредоточаване, когато молещият се съкрушено изповядва греховете си и с настойчиво моление умолява за снизхождението на Човеколюбеца Господ към него.

Друг начин за молитва е, когато човекът се обръща навътре в себе си, на което са учили и което са практикували сами нашите монашестваци отци. Тоест, за да се удържа ума от падение, трябва да се свали той в сърцето, като едновременно с това се произнася кратката молитва: “Господи, Иисусе Христе, помилуй ме”.

За това, че спасението без вяра и призоваване на спасителното име на нашия Господ Иисус Христос, Божия Син, е невъзможно, пръв ни е казал апостол Павел. С тази кратка молитва ние молим за помощта Божия и се предаваме на Христа. Като Петър изповядваме, че Христос е Син Божий. На тази молитва съприсъства Синът Божий, защото никой не може да нарече Иисуса Господ, освен чрез Духа Светаго (1 Кор. 12:3).

Но да се молим с тази молитва е изобщо затруднително, защото умът ни е пленен от много лоши привички, които не отстъпват така леко, поради което и се изискват настойчивост и усилие, както призовава апостол Павел: “Постоянно пребивавайте в молитва”.

При цялата си настойчивост нашата молитва се натъква на различни препятствия и при това нееднократно. Те възникват или от естествена умора – поради несвикналост, или направо поради делата на дявола. Да им се обръща внимание, не е нужно, защото нашата цел е Христос, нашият Живот.

Когато някой започва настойчиво да зове към пресветото име: “Господи, Иисусе Христе, помилуй ме” чувства, че го болят плещите и главата. Това се обяснява със завистта на сатаната, който има за цел да прекъсне нашия опит да се молим. Но ние имаме заповед: Непрестанно се молете (1 Сол. 5:17) и знаем, че Неговите заповеди не са тежки (1 Иоан. 5:3). Как в действителност можем още да разбираме думите на Господа без Мене не можете да вършите нищо (Иоан. 15:5) и Ме призови в скръбен ден; Аз ще те избавя (Пс. 49:15)?

Нашите опитни отци учат, че понякога трябва да произнасяме всички думи на молитвата, а понякога, особено начинаещите – поради безсилието на ума да удържа по-голям брой думи, – да казват: “Иисусе Сине Божий, помилуй ме”. Честата промяна на думите в молитвата и казването ѝ веднъж така и веднъж иначе не е нужно – за да се избегнат лоши привички. Необходимо е да се молим с тази молитва от време на време ту на глас, ту тихо, ту шепнешком, а понякога и мислено – за да може умът по-лесно да се удържи от разсейването и смущенията на външния свят. И двата начина са необходими и полезни.

Силното желание да се придобие тази молитва привлича действието на благодатта, което съдейства в молитвата, умът все по-лесно я удържа, получава благодатно утешение, реално усеща Божията помощ и вече ободрен, продължава.

Вкусил Божественото утешение благодарение на настойчивостта си, умът вече сам удържа

молитвата, имайки вътрешно разположение към нея. Шепотът вече не е нужен и умът се моли с по-малко труд отпреди, защото по благодат се е избавил от разсейването.

Ако пребъдва в молитва и по-нататък, той се просвещава от Бога, контролира мисълта и отблъсква несмислените прилози, които са неотделима част от ветхия човек. Тогава благодатта му открива Царството Божие, което вътре в нас е (Лук. 17:21), както е учил Господ. Такава молитва, ако се практикува, се нарича умна.



Ако настойчиво, непрекъснато и без съжаление човек продължи да упражнява тази молитва, Божествената благодат ще пребивава в ума и в сърцето на такъв подвижник постоянно. Тогава вече няма да са нужни усилия, а молитвата сама ще върви непрекъснато, дори и в съня. И подвижникът никога повече няма да спре да се моли с неизречени въздишки, молейки Бога не само за себе си, но и за всички скърбящи и измъчени, и за всички хора въобще. Той без усилия ще стане причастник на всеобщата болка, ще се радва с ония, които се радват и ще плаче с ония, които плачат” (Рим. 12:15).

Тази кратка молитва може да се произнася на всяко място, по всяко време и при всякакви обстоятелства, както сред хора, така и насаме. Тя в никакъв случай не е забранена за миряните, както твърдят някои, макар и повече да се практикува от монаси. Всеки, където и да се намира, може мислено да призовава и да се обръща към името Христово. Моля и вас, опитайте сами и много скоро ще вкусите от плодовете на това дело. Името на нашия Господ не е просто дума, името Му е сила, енергия, възкресение и живот.

Този, който по благодат реши да се занимава с това дело, нека не изпада в малодушие, да не се отегчава, да не се съмнява, и наградата му ще бъде велика – и не само на небето, но и тук, на земята, ще получи полза. Невъзможно е Господ, Който умря за нас, още когато бяхме грешни (Рим. 5:8), да ни презре, когато ние така настойчиво Го молим, и да не ни дарува това, което ни е обещал. Ако Той не отправя в бездната бесовете, които Го молят, ако е чул и разгневения Го фараон, който е угнетявал еврейския народ и го е избавил от наказанието, възможно ли е да не чуе нас, които непрестанно Го призоваваме колкото сили имаме? Нека молитвата, като неотменно наше задължение, да бъде винаги с нас, немощните и безсилните, и тогава, съгласно Писанието, ние ще получим несравнено повече от всичко, що просим, или за каквото помисляме (Еф. 3:20).

3. Защо светите, Божиите приятели, биват гонени и се радват в гоненията?

Те са отражение на Първообраза, техния Владика, Който им казва: В света скърби ще имате (Иоан. 16:33) и ще бъдете мразени от всички заради Моето име (Мат. 10:22), и ако Мене гониха, и вас ще гонят (Иоан. 15:20), и отново – вие сте, които устояхте с Мене в Моите напасти (Лук. 22:28). В първосвещеническата Си молитва Господ казва: Отче, Аз им предадох Твоето слово и светът ги намрази (Иоан. 17:14).



От всичко казано става ясно, че пътят, който води в живота, е стеснен, тесни са и вратата и малцина ги намират (вж. Мат. 7:14).

Боголюбците не само не се отклоняват от оскърбленията, но и се радват, тъй като са облажавани за своя подвиг като герои и наследници на Царството на своя Отец. Блажени сте вие, кога ви похулят и изгонят, и кажат против вас лъжовно каква да е лоша дума заради Мене (Мат. 5:11).

По същество всички търпят гонения и безчестия, но при това не се радват, а по-скоро се мъчат, плачат и ридаят. Радостта и утешенията в скърбите и при безчестията възникват не от изкушенията или от изпитанията като такива, а от действието на Божията благодат, която утешава отрудените и обременените, задето следват Божията воля. Радвайте се и се веселете, защото голяма е наградата ви на небесата (Мат. 5:12).

4. Какви са качества на благоразумния човек?

Благоразумният човек е свободен от безсмислени чувства, от страстни разположения и движения. Благодарение на това, той властва над разсъдъка си, държи го под контрол, вследствие на което има правилно отношение към всичко. Той е **кротък, незлобив** в общуването си с ближните, **смиреномъдър, състрадателен, милосърден и благодетелен към всички**.

Описвайки характера на такъв съвършен човек, ние откриваме, че той е точно отображение на Първообраза, на нашия Господ, защото само Той е върнал целостта на естеството ни. Това нелъжливо са доказали всички, които са били Христови, които са се облекли в образ небесен и тяхното смъртно се е погълнало от живота (2 Кор. 5:4).

Обаче подчертаваме, че без помощта на Божията благодат падналият и съкрушен човек не може да върне това, което е загубил.

Автор: Стареца Йосиф Ватопедски

Из "Атонски беседи"

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 26.06.2015

На 26.06.2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Василий, еп. Амасийски

Житие на Св.свмчк Василий, еп. Амасийски

[ЖИТИЕ НА СВ. СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК ВАСИЛИЙ, ЕПИСКОП АМАСИЙСКИ - 26042015](#)
(1)>[Житие на Св.свмчк Василий, еп. Амасийски](#)

СУЕВЕРИЯ СРЕД ДНЕШНИТЕ ХРИСТИЯНИ

СУЕВЕРИЯ, СВЪРЗАНИ С ЦЪРКОВНИТЕ ТАЙНСТВА И ОБРЕДИ - ЧАСТ 2

Венчание. Най-често църковният брак се възприема като една красива (но вече отживяла) традиция, в която поканените гости ядат, пият и се веселят, а младоженците получават подаръци.



Едно от най-разпространените суеверия е, че след връчването на пръстените от свещеника, младоженецът и невестата се стремят да настъпят другия по крака, а за успелият пръв да направи тази глупост се счита, че ще „властва“ над партньора си.

Друго суеверие е, че ако има две сватби едновременно, едната булка не трябва да види другата, понеже това щяло да донесе нещастие.

В по-мистичен (но пак суеверен) план, венчавката се счита като „гаранция“ че мъжът и жената никога няма да се разделят. Като че ли се забравя човешката отговорност и свободна воля, а

всичко се възлага единствено на Бога. Обикновено се забравя, че бракът е тайнство, при което женихът и невестата дават пред Бога и хората **доброволен обет за взаимна съпругеска вяръност**, а представителят на Църквата се моли за тях да получат всички земни и небесни блага, да опазят нескверно брачното ложе, да получат небесната благодат за духовно и телесно единение, за благословено раждане на добри деца и християнското им възпитание.



Миропомазване. Много хора неправилно считат, че обичайното помазване с елей по време на бдение (или акатист) е тайнството Миропомазване, което се извършва еднократно (3) заедно с Кръщението. Такива мнения произхождат от недостатъчни познания

Свещенство. Много хора считат, че свещениците или епископите са длъжни да бъдат непогрешими като Самия Бог. И когато се натъкнат на някои чисто човешки слабости и грешки у духовниците, те са готови да осъдят не само тях, но и цялата Христова Църква. Те забравят, че Църквата е една богочовешка институция, в която Божиата благодат (*която наистина е свършена*) съдейства на човека (*който не е свършен*) да достигне той спасение и обожение в Христа.

Хората трябва да имат строги изисквания към духовенството само за едно най-важно нещо - да пази чистотата на св. Православна вяра! Защото ако духовенството не я пази, тогава духовните пастири се превръщат в лъжепастири, които не трябва повече да бъдат почитани и следвани. А за своите нравствени слабости епископите и свещениците отговарят единствено пред Бога, и хората, които се осмеляват да ги осъждат, слагат огън върху душите си. Затова трябва по-често да си припомним Божествените думи *„Не съдете, за да не бъдете съдени; защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще бъдете съдени; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери!“* (Мат. 7:1-2).

Други суеверни неправилни съображения. Понякога могат да се чуят странни разговори за „прясна благодат“ у някой новоръкоположен свещеник или епископ. Някои християни считат, че благодатта на свещенството е най-силна в началото, и постепенно „се износва“ от времето и греховете. Това обаче е неправилно схващане. Независимо от личните си грехове, свещеник и епископ, които не са низвергнати, винаги могат да извършват светите Тайнства. Разбира се, когато свещеникът е свят човек (като св. Йоан Кронщадски например), тогава благодатта се проявява и по видим начин (като чудесни изцеления, прозорливост и т.н.). но в нашето бездуховно време нека просто бъдем доволни, че има къде да се изповядваме и причастяваме.

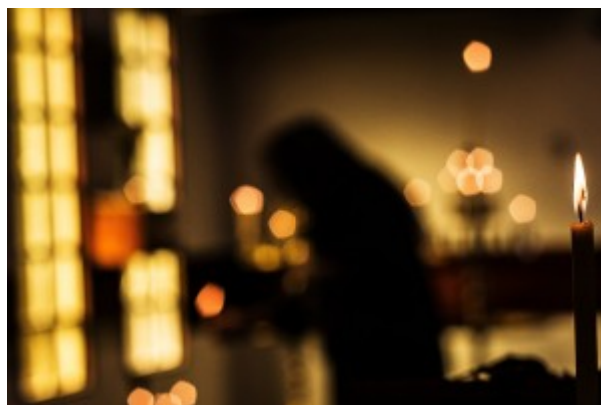
Понякога от някои външни характеристики (красив глас, бяла коса, изящна реч и т.н.) хората правят прибързани изводи дали духовникът е добър или не.

Напоследък мнозина не правят разлика между епископ, свещеник и монах. Понякога отиват в манастир и се обръщат със сложни въпроси към прости монаси, които нямат нито опита, нито знанията да отговорят правилно. В резултат на това, особено ако монахът се случи да е честолюбив, а питащият – наивен, може да се получи едно душепагубно (и за двете страни) духовно лъжестарчество: *„ако пък слепец води слепеца, и двамата ще паднат в ямата“* (виж Мат. 15:14).

Това важи и за някои случаи на т.нар. „младостарчество“, когато свещеникът самоволно се опитва да придобие **тотален духовен контрол** върху енорияшите си, без да е придобил нужното смирение, благочестие, мъдрост и опит. Тогава вместо да води хората при Христа, той неусетно ги води при себе си. Ето защо св. Теофан Затворник в книгата си „Духовно ръководство“ препоръчва да се допитваме до смирен духовник, но винаги да сверяваме получения отговор с учението на светите Отци (4).

Суеверно отношение се появява и тогава, когато хората се страхуват да се обърнат към свещеник с каквито и да било въпроси, възприемайки го единствено като някакъв вид жрец или магьосник, извършващ неразбираеми ритуали. Това се дължи на непознаване на християнската вяра.

Суеверия, свързани с църковни обреди. Вече споменахме за множеството суеверия, свързани с **погребения и панихиди**. Но в последните години зачестиха и освещаванията (извършване на водосвет от свещеник) на заведения и вещи, собственост на хора, далеч от Бога, Църквата и нравствения живот (5). Самият „поръчител“ на обряда няма никакво намерение да се разкайва за лошия си живот и да се обръща към Бога, а просто търси по суеверен начин „мистична гаранция“ за безопасност на бизнеса си. От друга страна свещеникът също не изпълнява душепастирските си задължения, а просто се възползва от ситуацията и прибира съответното възнаграждение. Това е и една от причините съществуването на думата „требичарство“ (6).



Съществува и суеверно отношение към светената вода. Например понякога хората смесват светена вода, взета от различни църкви, считайки че получената смес е „по-силна“ от светената вода, взета само от един храм.

Понякога в две поместни Църкви съществуват различни традиции относно някои специфични духовни практики и е добре различните традиции да се познават, а самите практики да не се абсолютизират. Блажени Августин мъдро съветва: „Единство в главното, разнообразие във второстепенното, любов във всичко“.

Да вземем за пример приемането на богоявленска светена вода. В Руската Църква тя може да се приема всеки ден на гладно, без да е необходим какъвто и да е специален пост в предишните дни (за същото се споменава и в житието на св. Серафим Саровски), докато на други места се изисква крайно строг пост – без хляб и вода предишния ден, за да се приеме

богоявленска вода. Въпреки че всеки от нас може да има собствено мнение за това кое е по-правилно, важното в случая е да не се стига до презиране на хората, следващи „чуждата“ практика. Бог е достатъчно милостив, за да приеме всеки, който иска да дойде при Него. Добре е обаче и ние, хората, да бъдем по-широко скроени, и да си спомняме Господните думи „сътботата е направена за човека, а не човек за съботата“ (Марк 2:27)

Новопоявило се суеверие е и технофобията – страхът от сложните машини. Технофобите считат, че електронните чипове, банкоматите, компютрите, мобилните телефони и т.н. взети сами по себе си са бесовщина. Те забравят простата истина, че всички тези неща са **бездушни инструменти от метал и пластмаса, чиято употреба изцяло зависи от волята на човека, който ги използва**. Ако човекът е вярващ християнин, може да напише полезна, духовна книга и да я разпространява в интернет; ако пък е блудник, може да разпространява безсрамните си филми.



Обикновено „старецът“, страхът от техниката и отъждествяването на ЕГН (или електронните чипове) с печата на антихриста вървят заедно. Но нека по тези въпроси да четем Библията и творенията на светите отци, а не мнението на съвременните лъжестарци.

Но има (или поне доскоро имаше) и други, истински благочестиви старци, които понякога не са много образовани, но дълбоко обичат Христа и изцяло живеят в Църквата. За тях свещеникът-етнолог Александър Шантаев (предстоятел на Спасо-Преображенския храм в Углич и автор на няколко духовни книги) изказва следното интересно мнение: „Знаете ли, аз съм срещал църковни хора, които на сегашния възпитаник на духовната семинария биха могли да се покажат като задрямали остатъци от езичество, едва ли не. А някои от тях бяха потресаващи хора, светии. Те не бяха добре образовани, бяха специфически въцърковени. Но те неизразимо много обичаха Христа, до последния дъх. И Господ им даваше благодат и спасение заради живата им любов. Понякога суеверната набожност на простите хора е по-искрена от мистичен опит на хладна просветеност във вярата, облечена в догматическо знание като във войнишка униформа. Вероятно немалко хора, получили Царството Небесно са били, според нас, суеверни, доверчиви към „лошите знаци“, наивни, имали са множество нелепи представи за някои неща. Но те безусловно са имали искрена любов към Христа и дълбока преданост към Църквата“.

Считаме, че това мнение е правилно. Но е похвално, разбира се, и ако можем да съчетаем живата вяра с високо богословско познание. Както е било при вселенските учители на Църквата св. Василий Велики, св. Григорий Богослов, св. Йоан Златоуст, св. Фотий Константинополски, св. Кирил Философ, св. Марк Ефески, св. Григорий Палама и много други

велики стълбове на Православието.

В заключение може да се каже, че преди извършване на което и да е било църковно тайнство „или обред“, свещеникът е добре да разясни духовния му смисъл и по този начин да предпази присъстващите християни от всякакви недоумения и суеверия.

Истините на вярата са най-добрият лек срещу заблудите на суеверията.

- Може би тези свещеници считат, че ако желаещите да приемат кръщение са момче и момиче, те в последствие нямат право да се оженят, понеже по мистичен начин са станали роднини. Това обаче не отговаря на истината. Забраната за сключване на църковен брак важи само за случаите, когато кръстникът ил(или) кръстницата) желае да се ожени за своя кръщелник, който действително се явява духовен син или дъщеря на кръстника.
- Да прочетем например Златоустовото тълкуване на изречението **„Но нека човек да изпитва себе си, и тогава да яде от хляба и да пие от чашата“** (1 Кор. 11:28): „Споменавайки за тайнствата, ап. Павел сметнал за необходимо да изложи по-подробно този предмет, тъй като той не е маловажен. В беседата си относно тайнствата, апостолът ни внушава голям страх и доказва, че **главното е да се пристъпи с чиста съвест**. Като не се задоволява с казаното преди това, той прибавя следното: „човек да изпитва себе си“, а не както постъпваме ние, съобразявайки се повече с времето, отколкото с душевното разположение. Ние се стараем не да пристъпим подготвени, очистени от всяко зло и с пълно благоговение, а на празниците и тогава, когато пристъпват всички. Но не така повелява ап. Павел: той знае само едно време за пристъпване към Тайните и Причащението – **когато е чиста съвестта**.

Ако ние не пристъпваме към чувствената трапеза, когато страдаме от треска или ни се гади, за да не ни сполети смърт, то още повече ние не бива да се докосваме до тази Трапеза с порочни пожелания, които са по-лоши от треската. Под порочни пожелания аз имам предвид както телесни, така и сребролюбие, гнева, злопаметността и въобще всички порочни наклонности. Пристъпващият трябва да се очисти от всичко това и тогава да се докосва до тази чиста Жертва, а не небрежно и с леност, като че по принуждение да пристъпва, просто защото се е случил празник. От друга страна, когато е налице съкрушение и готовност, нека не се отлага по причина на това, че не е празник. Празникът се състои в извършване на добри дела, благочестие, строгост в живота; ако ти имаш това, винаги можеш да празнуваш и винаги да пристъпваш. Затова (апостолът) казва: „да изпитва себе си“ всеки и „тогава“ да пристъпва; заповядва и да се изпитваме не едни други, а самите себе си, устройвайки съдилище без гласност и изобличение без свидетели“. (Творения, Т. 10, с. 277).

1) *В много редки случаи, най-вече свързани с отпадане от вярата, тайнството Миропомазване може да се повтори.*

2) *Допитването е важно, за да не вярваме на собствените си помисли и за да избегнем опасността от самопрелъстяване.*

3) *Някои от които съвсем явни престъпници и мафиоти.*

4)Т.е. извършване на треби по механичен начин, като свещеникът гледа преди всичко паричното възнаграждение.

5)Репринтно издание през 1993 г. от изданието 1913 г., стр. 952.

6)„Церк. вестник“, 1888 г., бр. 27, 1893 г., бр. 10.

Автори: йеромонах Висарион (Зографски) и йеромонах Йоан (Филипов)

Този текст се публикува по благословението на йеромонах Висарион (Зографски)

ЕНЬОВДЕН

Още от древни времена, когато светът приемал християнството, предишните езически празници и обичаи не били насилствено отменени, но по-скоро се изпълвали с нов, спасителен в Христа смисъл, облагородявани и осветявани от благодатта. На места обаче оставали да виреят стари плевели.



Народът ни нарича празника Рождество на св. Йоан Предтеча и Кръстител Господен Еньовден (Еньов – ще рече Йоанов).

На този ден, както е и в други случаи, наред с църковния празник сред народа ни (особено в селата) са разпространени какви ли не нецърковни вярвания и обичаи – остатък от езичество и плод на суеверие. Защото огромно е богатството на българския фолклор, но нека да си кажем право – не с всичко в него можем да се хвалим...

Вярно е, че напоследък урбанизацията, техническото развитие и модерният живот изобщо доста ни отдалечават от старите обичаи и обреди. На места те дори напълно са изчезнали. Но тази празнина, ако не бъде изпълнена с Христовото учение, дава място на нови суеверия и болен мистицизъм.

И така, счита се, че на Еньовден билките придобиват своите лечебни свойства. От този ден започват да се берат лечебните растения. Това е естествено – такъв е природният момент. Но той е използван като повод от разни „народни“ врачки, знахари и магьосници да

злоупотребяват с Божия дар, като го използват за своите мерзости.



Има обичай на този ден да се прави китка от 77 билки, разпространен из всички краища на България, макар и вероятно позатихнал в последно време. В Софийско я наричат „яневска китка“. Тя служела „за лек“ през цялата година – и за хора, и за добитък. Но не просто като природно лечебни билки, а като нещо обредно и тайнствено. Тази „билюберба“ се извършвала от всички, но се говори, че магьосниците и врачките ходели сами по тайни места.

В някои части на страната, преимуществено в Южна България, главен обред на Еновден е т. нар. Еньова буля. Тя трябвало да е малко момиченце, последно на родителите си, което е специално облечено и забулено с червено було, накитено като булка, но препасано с мъжки пояс (!?). Придружена от цяло моминско шествие, Еньовата буля обикаляла цялото село, нивите и лозята. На места шествието спирало и на момиченцето – Еньова буля се задавали въпроси: „Сита ли ще е годината?“, „Ще има ли вино?“ и т. н. И каквото детето отговорело, това щяло да бъде, защото те се считало за „вдъхновено“ – нещо като нарочена малолетна прорицателка! Надеждите на хората, разбира се, били насочвани натам.

Заедно със суеверните надежди вървят и суеверните страхове. На Еньовден селяните много се бояли от т. нар. „бродници“ и „житомамници“ – магьосници, които правели гнусни заклинания по нивите, като по този начин им отнемали плодородието, за да го пренесат в други ниви. В някои села дори се е знаело кои правят магии и хората толкова се страхували от тях, че на Еньовден ги държали под око.

А църковният празник, както споменахме, е **Рождество на св. Йоан Кръстител от свещеника при Йерусалимския храм Захарий и неговата жена Елисавета**, която била братовчедка на св. Ана, майката на св. Богородица.

Праведните съпрузи, въпреки че живеели според Господните наредби, останали бездетни до дълбока старост. Но не се надявали на народни поверия и обреди, а горещо се молели на Бога по Неговата воля да им се даде рожба. Божието благоволение ги осенило и веднъж, когато Захарий принасял кадилна жертва в Храма, св. архангел Гавриил му възвестил: „Елисавета ще ти роди син и ще го наречеш с името Йоан; и ще имаш радост и веселие; и мнозина ще се зарадват за раждането му; защото той ще бъде велик пред Господа, няма да пие вино и сикер и ще се изпълни с Духа Светаго още от утробата на майка си; и мнозина синове Израилеви ще обърне към техни Господ Бог; и ще върви пред него в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към чедата, и непокорните към разума на праведните, та да приготви Господу народ свършен“ (Лука. 1:13-17).

„Народ съвършен“ е християнският народ, въпреки човешките ни слабости. Съвършенството е в дадената ни благодат. И нашият български, християнски и православен народ е получил голяма благодат, която ни е съхранила. На тази благодат обаче понякога противостоят остатъци от езичеството.

На тях трябва да гледаме само по християнски, защото „красотата и богатството“ на нашия фолклор не ни спасяват, ако се окажат суеверни и болнави.

Така е и на Еньовден. За ароматните и лековите билки, както и за всеки щедър дар от Бога ще Му благодарим.

Но на този ден празнуваме рождението на св. Йоан Кръстител, който приготви пътищата Господни (Мат. 3:3) и даде на всички, решили да следват Христа, **най-лековитата билка - покаянието**.

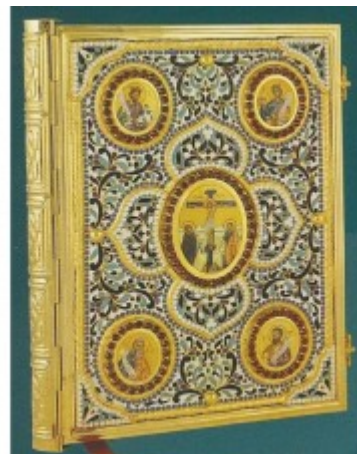
Автор: Ангел Величков

Източник: <http://www.bg-patriarshia.bg/>

ЗА МОЛИТВАТА

Отец Паисий казал на един свещеник: “За да имате време за молитва, не е необходимо да се занимавате с неща, които могат да вършат други. Ще ви дам пример: лекарят не трябва да се занимава с марли и превръзки – за това има сестра. Той върши много по-важни неща: преглежда, оперира и т. н. Ако лекарят започне да слага превръзки, няма да има време за сериозните неща, и тогава много, които имат нужда от него, няма да получат помощ. Същото е и с вас. Молете се за страдащите енориаши, споменавайте ги поименно и впишете в своя поменик онези, които имат особена нужда. Много добре е, ако знаеш кой от какво страда. Тогава ще можеш по-добре да се молиш.”

Старецът каза: “Независимо дали се молиш за себе си или за другите, молитвата трябва да бъде от сърце. Нека чуждата болка стане и наша собствена. Трябва предварително да се готвим за молитвата. Четете откъс от Евангелието или от Отците, и едва след това се молете. Необходимо е усилие, за да се пренесе умът в областта на божественото. Духовното четене прилича на пътека, която Бог ни дава, за да ни води към духовното. Душата се сгрива именно с богомислие.”



ZONA.BG

Старецът каза: “Живейте в дух на непрестанно славословие и благодарност към Бога. Най-големият грях е неблагодарността.”

Ето какво ми написа отец Паисий за събирането на ума по време на молитва:

“Честният Кръст, 3 май 1972.

Възлюбени брате Дионисий, здравей!

Получих писмото ти и много се зарадвах на настъпилите вътрешни промени. Ще моля Бога всичко това да бъде за полза на душата ти и за Негова слава.

По отношение на събирането на ума, на което пречи разсейването, много ще ти помогне четенето на Светоотеческите книги, в които се дават наставления за молитвата. Много ще ти помогне и Патерикът, защото само два реда от тях могат да заглушат всички грижи. Патерикът ще те пренесе в светата земя на Тиваида и Нитрийската пустиня, и ти ще възхождаш, молейки се и чувствайки Светите Отци близо до себе си.

Естествено, сега не ти е леко и имаш много работа (предполагам, че сега служиш в армията). Всичко, което правиш, е подвиг, и той има голяма стойност. Що се отнася до манастири наблизко – не зная (имам пред вид мъжки). Зная женски, но там не искам да изпращам мъже. Потърпи, и службата ще мине, без да усетиш как. Ще се моля Бог да ти даде търпение. Христос и Пресвятата да бъдат с тебе!

С любов в Христа,

монах Паисий.”

Старецът каза: “Някои казват, че човек, когато се моли, трябва да съсредоточи ума си в иконата или в текста. Не. Нито в иконата, нито в текста. Нека насочи ума си към своята греховност, но с разсъждение. Защото и в това дяволът често може да вреди. Той ще каже на човека: ти си грешник – за да се разстрои. А човекът в отговор трябва накратко да каже това, което е в негов интерес. Ще кажа, че съм грешник тогава, когато аз поискам, а не когато поиска дяволът. Защото целта на дявола е да ме доведе до отчаяние.”



Старецът каза: “Човек трябва да съзнава своята греховност и да има доверие и надежда на Божията милост, – че тя ще го спаси. Така умът ще се събере и ще почувства молитвата като потребност, както потребна е и Божията милост. Тогава той ще започне да казва: “Господи Иисусе Христе, дойди” и сърцето ще си почива.”

Старецът каза: “Безмълвието и отсъствието на грижи помагат на човека да се съсредоточи в молитвата. И обратно, грижите пречат, защото разсейват ума.”

Старецът каза: “Бог няма да иска едно и също от всички хора. Във всеки случай знайте, че този, който се моли, някога достига такова състояние, че казва молитва дори и когато спи, и това става не насън, а в действителност, защото молитвата продължава.”

Един човек, като чу тези думи на стареца, каза със съжаление, че миряните нямат възможност да достигнат такова състояние. И отец Паисий му отговори: “Нима аз, като казвам това, съм го достигнал! Само съм познавал хора, които са го достигнали.”

Обръщайки се към миряните, отец Паисий каза: “За умната молитва вие не знаете много, с изключение на това, което сте прочели. Жените нека се молят, защото имат чувство и любов, докато мъжете обичат Христа с ума си. Жените обичат със сърцето си, и са го показали, когато Господ бил разпнат. А мъжете обратното – действали чрез разсъждението. Те направили сметка колко иудеи – книжници и фарисеи – са се събрали при разпятието, колко войска и т. н., и поради това се затворили в домовете си и изчакали да видят какво ще стане. Жените са почувствителни, лесно започват да проливат сълзи по време на молитва и да мислят, че са достигнали състоянието, за което говорят Отците. Нужно е внимание.”

Старецът каза: “Въпросът е не само да свикнем да казваме молитви. Целта е човек първо да познае себе си и осъзнае своята греховност. Дори една плесница да е ударил на някого, той е грешник, защото не е трябвало да го удря. Всички ние сме грешници. Нека помислим какво е направил Бог за нас и какво ние правим за Бога. След такива разсъждения сърцето, дори и да е от камък, ще се смекчи. Да помислим малко логично. Бог би могъл да ме създаде муле и да ме предаде в ръцете на равнодушни хора, които да товарят на гърба ми 150 кг и да ме бият. Накрая ще падна в някое дере, ще разпорят корема ми и кучетата ще ме изядат, а минаващите

ще запушват носа си, заради вонята. Само за това, че не ми се е случило подобно нещо, не трябва ли да благодаря на Бога? А аз не съм благодарил...



Бог би могъл да ме създаде змия или скорпион, но Неговата Любов ме е създала човек. Бог принесе Себе Си в жертва за мене. Само с една капка Божествена Кръв са били измити всички грехове на света. Ако човек размисли за всичко това – тоест от една страна, за Божиите благодеяния, а от друга – за своята греховност и неблагодарност – сърцето му, дори и да е от камък, ще се смекчи. И след това той ще почувства Божиата милост и човешкото сърце ще си почине при думите: “Господи Иисусе Христе, Сине Божий, помилуй ме!” Молитвата дава почивка, а не изморява. Но ако нещата не вървят така и се придобива само навик, това значи, че действа ветхият човек и следва прелест.”

Говорейки за молитвата, отец Паисий ни разказа следното: “Веднъж срещнах един монах, чиито уста действително произнасяха молитва – те непрекъснато се движеха и всеки виждаше това. Тогава се случи да дойдат няколко посетители, които се удивляваха на монаха. Започнахме да беседваме. Тогава този монах ми каза: “Веднъж писах на този и този епископ, на този и този митрополит и го изобличих в това и това и му казах, че ако остави сегашните си идеи, ще бъдем заедно. Аз му казах: “За Бога, нека помислим логично. Ти, изглежда, си малко по-образован от мен, защото аз не винаги поставям ударенията правилно, а ти можеш да го направиш. Освен това, имаш туберкулоза и на десния, и на левия бял дроб. И какво мислиш да направиш? Слушай, остави тези работи! Той продължи: “Ако имаше още един като мене, Църквата би се оправила.” Сега помислете и направете извод. Ако той беше умопобъркан и говореше подобни неща, разбира се, би имал оправдание. Но той си беше наред. Този монах имаше само навик за молитва. В неговия случай молитвата изморява.”

Старецът каза: “Когато се молиш, трябва да се чувстваш като дете в прегръдката на майка си. Какво чувства детето в скута на майка си? Ние не можем да разберем. Едва когато някой усети Божието присъствие и се почувства като невръстно дете, ще разбере.”

За хората на молитвата отец Паисий каза: “Ако някой ги чуе, когато се молят, ще каже, че са неразумни деца. Ако изобщо види движенията им, ще каже, че са полудели. Те просят от Бога така, както малкото дете измолва нещо от баща си. Тези хора в известна степен са малко пригодни към житейските дела. Те не могат да вършат работа, тялото им е разслабено, твърдите кости омекват като камък. Божиата Любов, когато изпълни вътрешността на човека, го разтапя, и, ако той иска да отиде някъде и да направи нещо, трябва да излезе от това състояние. Затова често, когато разбирам, че някои хора преживяват такива състояния, се

притеснявам, че сам не съм достигнал такава степен.”

Старецът каза: “Не бива да оставяме молитвата. При всеки удобен момент трябва да я извършваме, за да не се обръща умът ни към празни неща. В молитвата умът отпочива и се радва. Малките деца цял ден тичат, викат, играят и скачат, и си почиват едва вечер, когато идват при майка си. Човешкият ум трябва да се занимава с молитва и да не тича след празни неща.”

Старецът каза: “Ние често се молим за някой болен, и много други се молят за него. Накрая той умира и някои питат: защо Бог не е чул молитвите ни? Те не знаят, че Бог е чул молитвите, но Той е знаел нещо повече от нас. Ние не знаем какво би станало, ако Бог беше оставил този човек да живее. Нека славим Бога за всичко!”

Старецът отново каза: “Често ние сами се оказваме пречка за изпълнението на това, за което се молим. Понякога има и друга причина. Например, някой ме е помолил да се помоля за болен. И тъй, аз се моля. Да предположим, че имам достатъчно вяра. Бог обаче не изпраща оздравяване на болния. Болният може да има вяра в Божиата сила, но само вяра не е достатъчна. Необходимо е и съответното смирение. Така той сам се оказва пречка. Трябва да имаме доверие в Бога, трябва да даваме възможност на Бог да действа. Ако аз се моля добре, винаги чувствам, че силата на изкушението изчезва и нещата вървят добре. Когато Бог допуска изпитание за наше добро, ние може да се молим Той да го отмени, но това няма да помогне. Но когато изкушението е от лукавия, Бог веднага помага. В много случаи Божиата воля остава неизвестна.”

Отец Паисий разказа: “Някога молах Бога за едно нещо, предполагайки, че то ще ми помогне в духовния живот. Чаках три години. Чаках да видя дали Бог ще поиска да ми го даде, но накрая това, което изглеждаше добро, ми навреди в духовния живот. Тогава започнах да се моля Той да го отнеме от мене. Минаха още три години, и Той го отне. Някой ще попита: след като съм се молел, защо Бог не го отне от мене веднага? Аз се молах за нещо, което не ми беше необходимо, и не след дълго трябваше отново да се моля да го отнеме. Затова Той ми позволи да се помъча малко, а след това изпълни молитвата ми. Трябва да искаме от Бога, но само Той знае кога трябва да действа. Той ще ни го даде в подходящото време, когато ще ни бъде полезно. Ако нямаме полза от нещо, Бог не ни го и дава. И тъй, ние просим. Ако Той не ни дава, нека да не дава. Да предоставим на Бога да действа Сам.”

Старецът каза: “Господ ни е казал: ако някой има вяра колкото синапово зърно, и поиска нещо от Бога, Той ще му го даде. Но често човек може да има вяра, колкото един килограм синапово семе, а Бог да не му дава нищо. Не му дава, защото трябва да имаме и съответното смирение. И затова, ако Бог ни даде, а ние нямаме необходимото смирение, това, което ни се даде, ще ни бъде във вреда.”

Старецът каза: “Бог иска да ни помогне, защото времето, в което живеем, е много трудно. Ето защо трябва да мислим, че Бог е задължен да ни помогне. Бог чува молитвата най-вече на този човек, който е духовно издигнат.”

“Четенето на духовни книги подготвя за молитвата. Когато четеш нещо от Евангелието, макар и малък откъс, това сгръзва душата и я пренася в областта на духовното. Когато има молитва,

размишление не е необходимо. Аз не чета нищо.”

Един мирянин попитал отец Паисий защо не чувства нищо особено по време на молитва, независимо дали се моли в църква, или вкъщи. Старецът му отговорил: “Причините са много. Може би понякога чувстваш умиление и мислиш, че то произлиза от собствените ти усилия. Тогава Христос го отнема от тебе, за да разбереш, че то не е твое. Понякога се случва така, че си съгрешил или си огорчил някого, или си го оскърбил с поведението си, и това преминава в подсъзнанието. След това се случва нещо приятно, и изглежда, че това е минало. Минало-минало, но пречи. С мен се случва същото. Предполагаш, че няма нищо определено, но ако погледнеш архива, ще откриеш папката¹¹¹. Същото се случва и по време на изповед – говоря това, което се случва с мен. Виждам, че има нещо. Тогава търся прошка от Бога, правя няколко поклона получавам сила и след това откривам причината.”

Старецът каза: “В молитвата не бива да се стремим да придобием плач или благодатни дарове. Понякога се случва да не оплакваш своето падение, защото вътрешно вече достатъчно си плакал с невидими сълзи, които са по-сигурни. А външните са опасни, защото предизвикват лъжливи чувства.”

Старецът каза: “Една въздишка струва повече от кофа сълзи. Нека да не търсим от Милостивия Бог нито сълзи, нито дарове. Искайте покаяние, покаяние, покаяние. Ние имаме нужда от покаяние.”

Старецът каза: “Когато човек разбере, че нищо не е негово, освен греховете му, тогава Бог му дава всичко, от което има нужда. Когато човек не разбира това, поставя Бога в трудно положение. Страшно нещо! Ако Бог му даде някакъв дар, ще причини зло, защото нещастният ще си помисли, че е нещо. Ако не му даде никакъв дар, пак ще го направи нещастен. Тогава какво да прави Бог? Ако му даде – ще му навреди, ако не му даде – Сам ще се огорчи. Когато човек разбере, че само греховете принадлежат на него, а останалото – на Бога, тогава Бог започва постоянно да му дава всичко, което му е необходимо, както бащата, който има едно-единствено дете, и му дава това, което е необходимо, за да преуспее.”

Старецът каза: “Когато проявяваме съчувствие към мъката на нашия брат, ние се молим и Бог му помага. В много случаи получаваме известие, че Бог му е помогнал, и чувстваме радост. Тогава притеснението за този брат ни напуска.”

Старецът каза: “Трябва да се молим за починалите. Те, горките, са подсъдими, и ако някой им даде нещо разхладително, разхлабва оковите им. В ада, както е казано, няма покаяние. Те, горките, не могат да си помогнат сами. Но ние можем да им помогнем. Бог иска да има хора, които да Го молят да им помогне.”



Старецът разказа на един свой посетител следния случай: “Молах се на Господа, както обикновено, и изведнъж мисълта ми измени посоката си. Аз си казах: “Ти знаеш, че имаш

проблеми с белия дроб, и не вземаш необходимите предпазни мерки, което може да доведе до сериозни последствия за здравето ти.” И още щом тази мисъл съзря в съзнанието ми, веднага паднах на пода. Разбрах, че съм приел помисъл, който прекъсна молитвата, и след това доста време се молих Господ да ми прости. И след продължителна молитва наистина получих прошка.”

Старецът каза: “Молитвата е доверие към Бога. Когато повериш нещо на Бога докрай, няма нужда да Го молиш или да се безпокоиш, защото Бог вече всичко е разбрал. Само чакай с търпение плодът да узрее и да падне.”

По време на войната в Персийския залив старецът се затворил в килията си и не приемал посетители. Той усърдно се молел войната да не излезе от контрол и да не стане покръвопролитна. След това казвал на посетителите: “С молитва не можем да отменим това, което е определил Христос. Но Той е казал: молете се да бъде ден и да не настъпи нощ, да дойде пролет и да не е зима. От молитвата злото се намалява.”

Старецът каза: “Ако не се молим за болния, болестта му ще се усили. Бог предвижда бъдещето. Ако човекът, за когото се молим, се стреми да стане по-добър и ще помага на децата си, тогава и Бог ще му помогне да оздравее. Но ако Бог види, че след това човекът ще се отклони от доброто и няма да помага на децата си, тогава Той ще го прибере. И така, ако не се молим, болестта се развива.”

Някой казал на стареца, че се старае с гореща вяра да съсредоточи ума си в сърцето и да се моли дори и за другите, но нищо не се получава. Старецът обясни: “Това е външно усилие. Когато направиш болката на другия човек своя, тогава няма да са необходими никакви разсъждения. Ще те боли сърцето и молитвата ти ще стане сърдечна. Твоята молитва за болния ще помогне само тогава, когато той поиска да стане по-добър.”

Старецът каза: “Преди Господ изпращаше голяма благодат. Молитвата се извършваше в мене денем и нощем. Аз заспивах, а молитвата се казваше неспирно.”

Старецът каза: “Понякога Господ в часа на молитвата изпраща благоухание. То се дава за утешение, укрепяване и известяване^[2]. Това благоухание е силно и по нищо не прилича на аромата от каденето. Чувства се голяма лекота. Понякога е невъзможно да го понесеш: толкова силно е то. Когато бях в манастира Филотей, отидох в келията на свети Дометий и едва не се задуших от благоухание. Попитах и ми казаха, че там някъде е погребан блаженият Дометий, но никой не знае точно къде. Друг път, намирайки се в Каруля, излизах от една разрушена келия, където бяха разхвърляни разни железни и дърва, и усетих силно благоухание. Както узнах по-късно, в тази келия е живял свят старец с голям духовен опит.”

Старецът каза: “Зная, че нашият Ангел-Пазител ни закриля и ни ръководи. Когато се молим за някого, Ангелът може да помогне с мълниеносна бързина. Той може да предупреди или да запази този, за когото се молим.”

Старецът каза: “Бедуините на Синай се молят, когато слънцето залезе, имайки голяма вяра в своя бог, докато ние, познаващите Истинния Бог, не посвещаваме дори и малко думи на нашия Небесен Отец.”

Старецът разказа следното: “Веднъж, когато се молах в килийката си, видях лукавия отвън на прозореца и започнах да моля Бог да му даде покаяние и да го приеме в рая. Тогава той влезе и започна да ми се надсмива. И аз си помислих какво е това – аз да се моля за него, а той да ми се надсмива.”Старецът каза: “Когато търсим решение на проблемите си, Бог чува, но дава вид, че не чува, защото не ни е от полза да се решат всичките ни проблеми; така бихме изгубили богатството си на небесата, което се увеличава, ако те не са решени.”

^[1] За забравените грехове.

^[2] Получаване на божествено знание по благодатен път.

Автор: Дионисий Тацис

Източник: *Да превърнеш чуждата болка в своя*

ИЗВЪНРЕДНО ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ОБРЪЩЕНИЕ

ИЗВЪНРЕДНО ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ПРАВОСЛАВНИЯ КЛИР, МИРЯНИТЕ И ДЪРЖАВНИТЕ ИНСТИТУЦИИ

23 юни 2015 16:11, Българска Патриаршия
ВЪЗЛЮБЕНИ В ХРИСТА БОГА БРАТЯ И СЕСТРИ,

На 20 май тази година, в навечерието на празника на светите братя Кирил и Методий, просветили славянството в Христа, образователното министерство принуди десетки хиляди български младежи да разсъждават върху „ползите“ за тяхното личностно развитие от така нареченото учение „йога“. От този ден насам Св. Синод, архиереите, а и всеки клирик на Българската православна църква приемаме протестите на православно паство. Виждаме недоумението на миряните, чуваме техните нескончаеми въпроси, защо на нас, но и на българския народ като цяло, ни се причинява това издевателство и каква е целта му? Вижда ли правителстващият синклит, когото поменаваме в молитвите си, какво става, какво се извършва над душите на българите? Съгласен ли е той, дава ли си сметка за последствията, съучастник ли е в разтлението на националното тяло, или е просто безразличен?

Атаките срещу традиционното вероизповедание на българския народ не са от вчера. Всевъзможни секти, парарелигиозни учения, всякакви езотерици, псевдопроповедници и лъжепророци шетат из българската земя и тровят душите на объркани и беззащитни хора и особено на нашите деца. Казва ни се, че Църквата не бива да протестира срещу това, защото иначе ще бъде обвинена в религиозна нетолерантност. Идва обаче момент, когато чашата на

търпението прелива. Това е моментът, в който пропагандата на нетрадиционни религиозни учения и практики започва да се случва вече по разпореждане на държавната власт.

Държавната образователна власт многократно ни каза, че не намира за необходимо да бъде въведен задължителен учебен предмет „Религия“ в българските училища. Сега същата тази държавна образователна власт, чрез изпитните тестове за матурата на завършващите средно образование български младежи, а така също и чрез текста за вътрешно оценяване по английски език за учениците от осми клас, ни уведоми, че тя иска нашите деца задължително да разсъждават не върху християнската култура, а върху „йога“. Съвсем наскоро отбелязахме 1150-годишнината от покръстването на българския народ. И точно сега, в изпита за матура, просветното министерство вместо за тази годишнина, пита за „йога“. След като ще е така, то и Св. Синод е в правото си, а пред Бога и народа е длъжен, да каже какво мисли по този въпрос.

Заявяваме, че за нас проблемът с присъствието на темата „йога“ във въпросника за матурата не е плод на грешка или неуместно оригиналничене, а е елемент от едно планомерно, системно действие за възстановяване на езическите култове и ересите в България. След малко ще обясним защо смятаме така, но преди да преминем по същество, нека кажем няколко думи от по-общ характер, на първо място за толерантността.

Българската православна църква не може по никакъв начин да бъде обвинена в религиозна нетолерантност. Напротив. В нашата църковна история има примери за човеколюбие и солидарност с инакомислещи и иноверни, каквито няма в историята на много по-големи и значими Църкви и народи. Нашата толерантност е доказана многократно. Нищо от това, което ще кажем тук не бива да бъде разбирано като проява на верска нетърпимост. Всеки може да вярва в каквото намери за добре, да не вярва изобщо или да се отдава на сатанизъм и бесовщина, ако смята, че това би го направило щастлив. Господ Иисус Христос ни е дал правилното, етично и нравствено учение. Но ни е дал и свободна воля. С тази свободна воля ние можем да изберем Него или да се отвърнем от Него. Нашият Бог ни е завещал, че вяра се преподава с любов. Не със сила. Затова и Българската православна църква проповядва Неговото учение и Неговия завет с любов към ближния. Без прозелитизъм, без гонения или обещания за материални облаги, но със състрадание и човешка болка спрямо отпадналите или неоткрилите Христа.

Като представители на религията, която е вградена в основата на европейска цивилизация и култура, ние ще се отнесем с разбиране и към всяка друга система от религиозни вярвания, която на базисно ниво изповядва свободата, достойнството и равенството между хората и чиито етични норми са съзвучни с нашите. Но ние сме длъжни да бием тревожно камбаната, когато сме изправени пред инвазията на парарелигиозни вярвания, които водят до разпадане на личността, разрушаване на обществения строй и до дезинтегриране на държавата. Не можем да се съгласим с каквито и да е учения, които толерират унищожаването на индивидуалността, накръняването на свободата, ограничаването на човешките права, както и с доктрини и практики, които дори за миг допускат, че човешката душа и човешкият живот не са абсолютна ценност.

Ние не осъждаме хората, попаднали в плен на заблудите. Ние осъждаме заблудите. Включително защото виждаме последствията от продължаващото разпространяване и насаждане на нетипични учения и духовни практики върху нашия народ. Последствия и за

самата държавна власт.

Обични в Господа братя и сестри,

Истината е, че новото възраждане на езичеството в България не дойде с демокрацията, а започна далеч преди това. Още в началото на XX век се даде старт на методичното облъчване на по-интелигентните и затова по-откъснати от народната почва слоеве на населението с идеята, че в своето историческо развитие нашият народ е имал и други, „по-добри“ вери, различни от православната или поне „изправящи нейните дефекти“. Паралелно с това сред народа се впуснаха и започнаха активно да проповядват секти, чиито „учения“ и до ден-дневен се представят като „оригинален български принос към съкровищницата на световната духовност“, а всъщност са един елементарен плагиат, нескопосана смесица от блискоизточни ереси, далекоизточни окултни практики и индиански танци – паневритмия. Църквата е осъдила тези учения още тогава.

В първите години след установяването си комунистическата власт атакува наред с Българската православна църква и всички тези движения и учения. До момента, в който ѝ хрумна, че ликвидирането на оказалото се твърде устойчиво Православие в България може да стане именно чрез ересите. Кулминацията на този процес настъпи в края на 70-те години на XX век, когато пропагандирането и популяризирането на източните окултни учения и на домораслите ни ереси, беше издигнато в ранг на официална културна политика на държавата.

Парадоксалното е, че и до ден-дневен на някои наши интелектуални кръгове този чудовищен културен регрес им се привижда като проява на изключителна оригиналност, а в комунистическата епоха стимулираното от държавата изповядване на ересите се приемаше, неясно защо, за проява на дисидентство. Каква наивност! Да противопоставяш на тоталитарната власт „чистото богомилство“ или да компенсираш дефицита на вяра в „светлото комунистическо бъдеще“ с вяра във всякакви дохристиянски култове, включително сатанистки, е абсолютно безотговорно, да не кажем престъпно поведение към собствените ти народ и държава. На диктатурата и на тоталитаризма, както впрочем на всякакви други ограничения на свободата, може да се противопостави само свободата в Христа. Свободният в Христа човек. Свободата на безчиние и безредието е антисвобода; тя е друга форма на тоталитаризъм. Погледнете примера на страните от т.нар. социалистически лагер: тези които днес са за пример, са онези, които и преди и сега бяха и са свободни в Христа. А ние продължаваме да се питаме защо след 25 години не можем да се измъкнем от хаоса? Нима не виждаме, че хаосът е в душата на народа? И бива провокиран и усилян не само с мълчаливото толериране, но и с активната подкрепа на държавната власт. Бивша, а, както става ясно, и настояща.

Призоваването на ересите през 70-те години на миналия век беше последната фаза от войната, която тоталитарната държава беше обявила на Православната църква. Бог поругаван не бива и Той промисли много скоро след това тази власт да се срине в праха. Но посетите от нея отровни семена са жилави. Мнозина продължават да ги разпръсват сред народа с впечатляваща, фанатична последователност и с убедеността, че извършват патриотично дело и че именно по този начин ще помогнат за възраждането на нацията.

Странно защо се пренебрегват очевидни факти? Във всеки учебник по история пише, че

България става държава и получава международно признание в момента, в който свети княз Борис-Михаил Покръстител с целия си народ приема светата православна вяра. Същевременно няма утвърден учен историк, а и просветен българин, който в своите професионални или любителски дирения из страниците на историята да не се е натъкнал на факта, че двата пъти, в които българската държава е изчезвала от политическата карта на света, това е било предшествано от периоди на безпределно шестване из народа на всевъзможни ереси. Малко преди края си тя е била заливана от пълчища лъжепророци и разпространители на налудни учения, объркващи народа и водещи го до униение и духовен ступор. В такава среда ликвидирането на държавността е било само технически въпрос.

Натрапчиво е усещането, че днешната ситуация, в която се намират обществото и държавата ни, удивително напомня на ситуацията, в която се е намирала България веднъж в края на X и втори път в края на XIV век.

Ежедневно чуваме отговорни фактори да се оплакват, че сме нямали национална доктрина! Че нацията нямала път и посока! Че сме губели идентичност!

Как очаквате да се създаде национална доктрина, без нацията да дефинира коя е нейната етична система? А как очаквате да има етична система, без вяра в Бога? Някои шумно алармират и повтарят, че загубваме идентичност.

Но ако някои не искат да приемат, че идентичността на българския народ е православно-християнска, то с каква точно възнамеряват да я заместят? С богомилска? Орфическа? Кибелска? Йогистка? Къде в някоя от тези „етични системи“ откривате държавотворческия заряд?

Нямало било уважение към държавността и институциите! Как да има, след като на научни конференции и симпозиуми с най-високо държавно участие се венцехвалат ереси, в чиято идеология е залегнало отрицанието на йерархията изобщо и на държавата в частност? Как да има чувство за порядък, след като медиите се надпреварват да дават трибуна на домораслите ни синкретични псевдорелигиозни учения, за които вече споменахме по-горе. Или на още „помодерни учения“, които са същите стари ереси, обогатени с някоя и друга доза северноазиатски шаманизъм, натурализъм и магьоснически обреди, от които даже и вудужреците биха се засрамили. Сякаш най-прекрасното нещо, което би могло да се случи на българите е да престанат да бъдат просветен, културен и цивилизован европейски народ, а да бъдат сведени до нивото на разпилени, враждуващи помежду си кланове, всеки кланящ се на своите си тотеми, наподобяващи на някои африкански племена.

Няма да поникнат класове от това зърно, не и в българската почва. Първият канонизиран български светец – свети мъченик Боян-Енравота, княз Български, преди да погине от ръката на своя брат – прабългарски хан, е произнесъл следните думи: “Тази вяра, заради която аз сега умирам, ще се преумножи на българска земя. Напразно се надявате вие да я ограничите с моята смърт. Кръстният знак ще бъде на почит навсякъде, ще се издигат храмове на истинския Бог и чисти свещеници чисто ще служат на чистия Бог. А идолите и техните скверни жертвеници ще бъдат разорени така, като че ли не са съществували.”

Православието няма да бъде победено! Но това, братя и сестри, което със сигурност ще се

случи, ако отговорните ни фактори упорстват да прогледнат и не искат да видят реалното състояние на нещата, е, че техните имена ще влязат в учебниците по история редом с имената на онези печални български владетели от миналото, които безпомощно са наблюдавали как нацията им се затрива, а дадената им от Бога държава попада под чужда власт. Забележете, не защото тези чужди власти, които и да са били те, са имали по-многобройни от нашата армии, а защото са имали своята вяра и единна ценностна система, от които произтичат волята и силата на характера. Какво сме им противопоставили ние насреща? Разпилени богомили, объркани манихеи, безверие и апатия.

Някои наши отговорни фактори сякаш изпитват притеснение от факта, че и ние имаме вяра, от която произтича безупречна ценностна система, воля и морал. И всячески се опитват да ги принизят и подтиснат. Може би защото самите те са лишени от вяра и се боят от нейната сила? Жалко, ако е така, защото цената на безверието ще я платим всички. Те включително.

Скъпи братя и сестри,

Обръщаме се към всеки, кръстен в православната вяра българин, но най-вече към освещения клир на светата ни Църква, за да кажем следното. Ако сме искрено вярващи в Бога, ние не можем да се боим от нищо, още по-малко от истината. А истината е, че и ние имаме своя дял вина за това състояние. За това, че български държавни институции извършват такива провокации, сме виновни и ние. Не Църквата. Църквата е свята и безгрешна. А ние, нейните членове – човеци със своите страхове и слабости. Виновни сме, защото след като твърдим, че знаем, сме били и сме длъжни да научим тези, които не знаят. Да ги научим на вяра. Виновни сме, защото не сме се противопоставяли достатъчно енергично на тези, които умишлено искат злото на нашия народ. Не сме им противопоставили нашата вяра и нашия морал.

Истина е, че дълго време бяхме пасивни. Да, в началото на прехода ни бяха създадени умишлени пречки и беше провокиран разкол. Но тези пречки вече са преодолені. Българската православна църква в лицето на своя Св. Синод и своя честен клир е единна и сплотена. Време е да се посветим изцяло на съществените въпроси на нашата душеспасителна мисия.

Ние не се занимаваме и няма да се занимаваме с политика. Ние не се бъркаме и по никакъв начин не се намесваме в делата на другите вероизповедания, с които мирно съжителстваме отколе по нашите земи. Но ние, както впрочем и те, сме длъжни да следим и да се противопоставяме на всякаква форма на отклонение от нашите норми и ценности, която води до ограничаване на свободата, фундаментализъм, отричане на обществения ред, анархия и каквито и да е форми на неуважение към личността и накърняване на нейните права, достойнство и общоприетото ни разбиране за морал.

Държавата не иска да допусне изучаването на православна религия в училище. Добре. Обръщаме се, тогава, към всички учени с християнска съвест, на първо място литератори и историци, със следната молба: молим ви, прегледайте учебниците, по които учат нашите деца и ни покажете на колко места в тях, включително между редовете, се пропагандират еретически и езически учения. Църквата за жалост няма институционалния капацитет да се справи сама с тази задача. Но Църквата това сте и вие. Всички ние. Помогнете. Помогнете да открием семената на злоредните влияния върху подрастващите ни поколения и да ги изобличим.

Грижа на родителите е също да проверяват как биват учени и възпитавани децата им. Нека те сигнализират за всяка забелязана нередност и особено за разпространяване сред най-малките на нетипични за нашето общество учения и духовни практики.

Апелираме към всяко църковно настоятелство в диоцеза на Българската православна църква: в момента нямаме по-важна задача от грижата за хората, за душите им. Всяка стотинка, дарена от вярваща душа, трябва да отиде на първо място за разкриване на неделни училища, за християнска просвета и образование. Благодарим на държавата, че отпуска средства за ремонт на православни храмове, но първото, което Иисус Христос е наредил на апостолите не е да строят храмове, а е: „Идете и научете всички народи!“ Нам е поверена отговорността да научим българския народ. Нямаме право да отстъпим от тази своя отговорност. И нямаме друга по-важна задача от тази. Става дума за спасение на човешки души и за спасението на този народ. Човек по човек. Душа по душа.

Нито един човек, пристъпил прага на наша църква не бива да бъде оставен необгрижен от свещенослужителя, да не бъде изслушан, да бъде оставен без утеха и насърчение. В църквата трябва да се върне човешкият разговор. Тя да стане място за общуване, за съпричастие и солидарност.

Всички ние, архипастири, пастири и монашествуващи, трябва да си спомним основното ни призвание, а то е да сме лечители на души човешки. Чрез тайнството на ръкоположението на нас ни е дадена благодатта на Светия Дух. Тази благодат ние сме длъжни да преподаваме и с нея да обгрижваме нашите ближни. Комуто много е дадено, от него много се изисква. Нам е дадено най-много, Божията благодат. Затова обществото очаква и изисква от нас още повече. И ние трябва да бъдем на висотата на призванието и мисията си.

Повтаряме и дебело подчертаваме. Ние не призоваваме към религиозна нетолерантност и ще осъждаме всяка проява на агресивно отношение срещу непринадлежащи към нашето изповедание. Това, което искаме и което ще отстояваме, е да упражняваме свободно нашето право на изразяване на мнения и лични убеждения, като православни християни. Каквото право има всеки гражданин, а ние сме и граждани. Това наше право ние няма да упражняваме агресивно, както го правят съвременните ересиарси, но като даваме отпор на всяка нападка срещу нашата вяра и нашите убеждения. И най-вече, като обръщаме внимание върху пряката причинно-следствена връзка между надигането на ересите и развалата на обществото.

Не се бойте от хулите и кресъците, които ще се надигнат срещу нас. Църквата не е място за спокоен живот на клира. Тя е изградена върху мъченически изкупителен подвиг на своя Основател, нашия Спасител и Господ Иисус Христос, Който умря за нас на Кръста, увенчан с трънен венец. Един ден Той без съмнение ще се върне в слава. И тогава всеки един от нас – архиерей, свещенослужител, държавник, мирянин – ще застанем пред Него и ще отговаряме за това, което сме могли да направим, но не сме направили за спасението на Неговия православен български народ. Отговорът „Беше ме страх“ ще е грешен отговор.

Веднъж вече Възраждането на България е започнало от едно движение в недра на българските православни християни. Второто ще започне пак оттам. Ако са останали държавници, които искат имената им да останат с чест в историята, нека помагат.

Защото всички сме длъжни да се обединим и изпълним завета на свети Константин-Кирил Философ: „Бидох, съм и ще пребъда” само с Господа Иисуса Христа.

Бог да пази България! Амин.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД

† Н Е О Ф И Т

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

ЧЛЕНОВЕ:

† ВРАЧАНСКИ МИТРОПОЛИТ КАЛИНИК

† СЛИВЕНСКИ МИТРОПОЛИТ ЙОАНИКИЙ

† ВИДИНСКИ МИТРОПОЛИТ ДОМЕТИАН

† НА САЩ, КАНАДА И АВСТРАЛИЯ МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ

† ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ МИТРОПОЛИТ ГРИГОРИЙ

† ПЛЕВЕНСКИ МИТРОПОЛИТ ИГНАТИЙ

† ЛОВЧАНСКИ МИТРОПОЛИТ ГАВРИИЛ

† ПЛОВДИВСКИ МИТРОПОЛИТ НИКОЛАЙ

† ДОРОСТОЛСКИ МИТРОПОЛИТ АМВРОСИЙ

† ЗАПАДНО- И СРЕДНОЕВРОПЕЙСКИ МИТРОПОЛИТ АНТОНИЙ

† ВАРНЕНСКИ И ВЕЛИКОПРЕСЛАВСКИ МИТРОПОЛИТ ЙОАН

† НЕВРОКОПСКИ МИТРОПОЛИТ СЕРАФИМ

† РУСЕНСКИ МИТРОПОЛИТ НАУМ

Източник: <http://www.bg-patriarshia.bg/>

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 24.06.2015

На 24.06.2015 отбелязваме паметта на:

Св. Никита Ремесиански

Житие на Св.Никита Ремесиански

[ЖИТИЕ НА СВ. НИКИТА РЕМЕСИАНСКИ - 24062015](#)>Житие на Св.Никита Ремесиански
